

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce Ing. F. K. proti žalovanému Krajskému úřadu Středočeského kraje, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 8. března 2011, sp. zn. SZ 009180/2011/KUSK REG/Kro, č. j. 047668/2011/KUSK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. března 2011, sp. zn. SZ 009180/2011/KUSK REG/Kro, č. j. 047668/2011/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 14 826 Kč ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou jeho zástupce Mgr. Filipa Směji, advokáta.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 29. prosince 2010 zamítl Městský úřad Kostelec nad Černými lesy jako stavební úřad žádost žalobce (a jeho manželky) o vydání územního rozhodnutí na umístění stavby rekreačního objektu na pozemku p. č. 389/11 v k. ú. Vlkančice. Poukázal přitom na závazné stanovisko Městského úřadu Říčany ze dne 1. září 2010, kterým tento úřad jako orgán státní správy lesů vyslovil nesouhlas s vydáním tohoto územního rozhodnutí podle § 14 odst. 2 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích (lesní zákon). Zamýšlená stavba by se nacházela mimo linii současných staveb rekreačních objektů; s ohledem na to, že by ležela na hranici 5 metrů od okraje lesa, byla by ona sama i její obyvatelé ohroženi možným pádem stromu (stromy budou mít při stáří lesa 100 let výšku 28 metrů, a tuto odstupovou vzdálenost je tak

třeba dodržovat). Aby se předešlo tomuto riziku, muselo by být omezeno využívání přilehlého lesního pozemku pro plnění funkcí lesa nebo by muselo být přijato opatření v hospodářské úpravě lesa; to se však může stát buď z důvodu veřejného zájmu (ten žalobce neprokázal), nebo na návrh vlastníka lesa (takový návrh nebyl podán).

Žalobce se odvolal proti rozhodnutí stavebního úřadu a v odvolání napadl i závazné stanovisko.

Závazné stanovisko vydané v prvním stupni potvrdil žalovaný jako orgán státní správy lesů svým vlastním závazným stanoviskem ze dne 18. února 2011. Orgán státní správy lesů v prvním stupni nikdy dříve takové závazné stanovisko nevydal: bylo vydáno pouze stanovisko k územnímu plánu obce. Tehdy příslušný okresní úřad odsouhlasil územní plán (v němž byl žalobcův pozemek zařazen do zastavěného území), to ale neznamená, že následně bude možné kdekoli v takto vymezeném zastavěném území stavět i v těsné blízkosti lesa; postup správních orgánů v této věci tedy nezpochybňuje platnost územního plánu. Ostatně v oné době nebylo vůbec zřejmé, jak bude konkrétní stavba na konkrétním pozemku vypadat a jaké bude mít parametry. Je pravda, že od doby výstavby sousedních chat před dvaceti lety se zásadně nezměnily přírodní podmínky v lokalitě; změnily se však právní předpisy. Žalovaný i jemu podřízené úřady postupují v žalobcově případě tak jako v dalších obdobných případech; stanoví přitom v souladu s principem předběžné opatrnosti takovou odstupovou vzdálenost staveb, která odpovídá předpokládané výšce konkrétního lesního porostu dosahované ve sto letech jeho věku. Nelze připustit, aby správní orgán umožnil umístění stavby a následně ukládal „zabezpečovací“ opatření podle § 22 lesního zákona; ta by při pouhém pětimetrovém odstupu nejspíše spočívala v kácení lesních dřevin, což by znamenalo narušení porostního pláště a omezovalo by to plnění funkcí lesa. Krom toho při takto malém odstupu je velká pravděpodobnost, že již v důsledku zemních prací při zakládání stavby by se výrazně zvýšilo riziko narušení kořenového systému porostního pláště, změny vláhového režimu a ohrožení stability porostu. Žalobce poukázal na udělení souhlasu se stavbou oplocení ve vzdálenosti 0,5 m; to žalovaný prověří při kontrolní činnosti a případně to bude řešeno v rámci přezkumného řízení. Orgán prvního stupně pochybil, pokud žádal od žalobce předložení stanoviska vlastníka přilehlého lesního pozemku a odborného lesního hospodáře: tyto podklady si měl správní úřad opatřit sám, měl-li to za nezbytné. Toto pochybení však nemohlo mít vliv na výrok závazného stanoviska.

Žalovaný dále zamítl i odvolání ve věci samé a svým rozhodnutím ze dne 8. března 2011 potvrdil napadené rozhodnutí vydané v prvním stupni; převzal přitom závěry vyslovené v („odvolacím“) závazném stanovisku ze dne 18. února 2011.

Žalobce v žalobě žádal, aby soud přezkoumal nejen napadené rozhodnutí, ale ve smyslu § 75 odst. 2 soudního řádu správního (zákon č. 150/2002 Sb.; dále jen „s. ř. s.“) také závazné stanovisko ze dne 18. února 2011. Namítl, že v současném územním plánu je pozemek označen jako „smíšená zóna rekreačně obytná“ a je na něm zřetelně zakreslen půdorys stavby. Napadené rozhodnutí tedy popírá závaznost územního plánu, s nímž orgán státní správy lesů projevil souhlas. Není přípustné, aby orgány argumentovaly bezpečností osob a majetku, protože podle § 14 odst. 2 lesního zákona jsou povinny sledovat pouze zájmy ochrany lesa (ostatně žalobce je již nyní vlastníkem pozemku a oplocení pozemku, takže už dnes by mohl postupovat podle § 22 lesního zákona); takový postup svědčí o zneužití správního uvážení. Zásada minimálního odstupu od hranice lesa, kterou si orgány vytvořily, nevyplývá z žádného zákonného ustanovení a jejím cílem není ochrana lesa (kořenový systém vzrostlých stromů dosahuje délky řádově jednotek metrů, takže není zdůvodnitelné, proč by stavba měla být od hranice lesa vzdálena minimálně 28 metrů, jak požaduje orgán prvního stupně). Žalovaný se vůbec nezabýval tvrzením, že chaty na okolních pozemcích, které byly před dvaceti lety postaveny ve stejné vzdálenosti od lesa, les nijak neohrožují (nemají přitom žádné omezení

stran podsklepení nebo topení tuhými palivy; žalobcova plánovaná stavba je naproti tomu nepodsklepená a bez komína). Žalobce nebyl seznámen s podklady rozhodnutí – s lesními hospodářskými osnovami a s porostní mapou.

Správní orgány podle žalobce porušily zásady uvedené v § 2 odst. 2, 3, 4 a v § 3 správního řádu. V roce 1984 byl pozemek přidělen žalobcovým právním předchůdcům do osobního užívání „*k výstavbě rekreačního domku*“; stejným způsobem byly přiděleny i sousední pozemky, ke všem pozemkům pak byla vybudována místní komunikace, přivedena elektřina a dotažena vodovodní přípojka. Sousední vlastníci získali souhlas s vydáním rozhodnutí o umístění stavby podle § 19 zákona č. 96/1977 Sb., o hospodaření v lesích a státní správě lesního hospodářství, a postavili si rekreační chaty; na žalobcově pozemku se tak nestalo, protože jeho právní předchůdce zemřel. Současná úprava § 14 lesního zákona je obdobná jako právě citovaná úprava dřívější a nezměnily se ani přírodní podmínky; žalobce měl tedy legitimní očekávání, že i jemu bude vyhověno, tím spíše, že v prvním stupni již bylo vydáno souhlasné závazné stanovisko k umístění stavby oplocení ve vzdálenosti 0,5 metru od hranice lesa. Žalobce poukázal na konkrétní příklady staveb ve správním obvodu žalovaného, s nimiž orgán státní správy lesů souhlasil a v nichž neproběhlo přezkumné řízení (stavba v areálu společnosti MPM, spol. s r. o., v Davli 10 metrů od hranice lesa, truhlářská provozovna v Nových Dvorech u Dobříše 17 metrů od hranice lesa, rodinný dům v k. ú. Ptice méně než 10 metrů od hranice lesa). Žalovaný měl zjistit míru ohrožení lesa v důsledku výstavby rekreačního objektu, neprovedl však místní šetření a nezkoumal skutečné ohrožení – pouze je formalisticky konstatoval bez bližšího odůvodnění; se stavbou přitom souhlasil vlastník lesa i odborný lesní hospodář. Postup správních orgánů je podle žalobce porušením čl. 2 odst. 2 a čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Žalobce proto navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí i závazné stanovisko žalovaného ze dne 18. února 2011 a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný správní orgán ve vyjádření k žalobě upozornil na to, že žalobce nepodal žalobu proti závaznému stanovisku Městského úřadu Říčany ze dne 1. září 2010. Žaloba proti závaznému stanovisku pak byla podána až po uplynutí dvouměsíční zákonné lhůty a měla by být odmítnuta pro opožděnost. Jinak žalovaný setrval na závěrech vyslovených v napadeném rozhodnutí (stejně tak i žalovaný ve své roli dotčeného odvolacího orgánu, který na žalobu reagoval samostatným vyjádřením). Sousední chaty jsou vzdáleny od lesa 6, 10 či více metrů. Žalovaný se nedomnívá, že by měl ve svém rozhodnutí uvádět, které konkrétní zájmy chráněné lesním zákonem jej vedly k zamítnutí žádosti: důvodem pro zamítnutí žádosti bylo negativní stanovisko orgánu ochrany přírody, nikoli důvody v něm obsažené, které není žalovaný oprávněn zpochybňovat. Stavba oplocení má jiný charakter než stavba rekreačního objektu a není v kompetenci žalovaného posuzovat to, zda a proč dotčený orgán v případě oplocení souhlas vydá a v případě rekreačního objektu nikoli. Souhlas vlastníka lesa ani odborného hospodáře není součástí spisu, nicméně pro osud žádosti to není relevantní. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobce v replice poukázal na to, že závazné stanovisko se nepřezkoumává samostatně, ale až v rámci žaloby proti konečnému rozhodnutí. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci 5 As 40/2008 plyne, že § 14 odst. 2 nelze vykládat takovým způsobem, že by prakticky vylučoval možnost stavět v zákonem stanovené vzdálenosti od lesa; naopak v každém konkrétním případě je třeba zhodnotit jak charakter dotčeného lesa a způsob hospodaření, tak charakter zamýšlené stavby. Negativní závazné stanovisko nemůže být vydáno pouze na základě obecného popisu následků, které by stavba mohla vyvolat. Pokud by byla striktně dodržována zásada minimální odstupové vzdálenosti 28 metrů, pro žalobce by to znamenalo, že nemůže na pozemku umístit žádnou stavbu, protože pozemek v nejširším místě sahá do vzdálenosti 19 metrů od hranice lesa. Žalovaný se nevyjádřil k příkladům staveb,

s nimiž dotčený orgán souhlasil, ačkoli přílohou žaloby jsou konkrétní závazná stanoviska vydaná v těchto případech. Podle žalobce je tak zřejmé, že žalovaný ve skutkově podobných případech skutečně nerozhoduje shodně.

Při jednání u soudu žalobce setrval na svých námitkách; dodal, že v současnosti je les částečně vytěžen (vytěženy byly smrky, listnaté stromy zůstaly). Žalovaný zdůraznil, že dotčený orgán nehodnotil pouze hlediska uvedená v § 22 lesního zákona; bral v úvahu i to, že stavba je umístěna pouhých 5 metrů od hranice lesa, což by mohlo narušit kořenový systém a vláhový systém. Hodnotil též konkrétní projektovou dokumentaci a stávající výšku stromů v daném místě.

Žaloba je důvodná.

Podle § 14 odst. 2 lesního zákona platí, že dotýká-li se řízení podle zvláštních předpisů zájmů chráněných tímto zákonem, rozhodne stavební úřad nebo jiný orgán státní správy jen se souhlasem příslušného orgánu státní správy lesů, který může svůj souhlas vázat na splnění podmínek. Tohoto souhlasu je třeba i k dotčení pozemků do vzdálenosti 50 m od okraje lesa.

Soud připomíná, že proti závaznému stanovisku není možné podat samostatně žalobu; proto je nepřipadný argument žalovaného ve vyjádření k žalobě, podle něž žalobce zmeškal lhůtu pro podání žaloby proti závaznému stanovisku. Závazné stanovisko může soud podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního (zákon č. 150/2002 Sb.; dále jen „s. ř. s.“) přezkoumat pouze v řízení o žalobě proti rozhodnutí, pro které bylo zpochybňované stanovisko závazným podkladem; shledá-li soud, že závazné stanovisko je nezákonné, nezruší toto stanovisko, ale rozhodnutí napadené žalobou.

Soud souhlasí se žalobcem v tom, že podle územního plánu je pozemek určen k rekreačně obytné funkci, stejně jako okolní pozemky u lesa, na nichž stojí chaty. Při projednávání návrhu územního plánu obce Vlkančice v roce 1998 vydal orgán státní správy lesů stanovisko, v němž nevznesl žádné výhrady vůči tomu, aby pozemek p. č. 389/11 v k. ú. Vlkančice byl zahrnut do zastavěného území a byl určen k rekreačně obytné funkci. Podle § 4 odst. 3 stavebního zákona (zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu) ve znění účinném do 31. prosince 2012 je dotčený orgán *vázán svým předchozím stanoviskem nebo závazným stanoviskem. Navazující stanoviska nebo navazující závazná stanoviska mohou dotčené orgány v téže věci uplatňovat pouze na základě nově zjištěných a doložených skutečností, které nemohly být uplatněny dříve a kterými se podstatně změnily podmínky, za kterých bylo původní stanovisko vydáno, nebo skutečností vyplývajících z větší podrobnosti porízené územně plánovací dokumentace nebo podkladů pro rozhodnutí nebo jiný úkon orgánu územního plánování nebo stavebního úřadu podle tohoto zákona, jinak se k nim nepřihlíží.*

Je pravda, že dotčený orgán (tehdy okresní úřad) při přípravě územního plánu neuplatnil žádné připomínky (to potvrzuje i žalovaný ve svém „odvolacím“ závazném stanovisku ze dne 18. února 2011); právě citované ustanovení ovšem nelze vykládat tak, že pokud dotčený orgán v minulosti mlčel ohledně územního plánu jako celku, nebude moci v budoucnu uplatňovat žádné připomínky ve vztahu k umístění stavby na kterémkoli z pozemků v řešeném území. Ustanovení míří na případy, kdy dotčený orgán v minulosti pozitivně formuloval zákaz nebo podmínku. Navíc formulace *v téže věci* spíše vede k závěru, že vázanost platí mezi stanoviskem a dalším stanoviskem při projednávání např. dvou po sobě jdoucích návrhů územního plánu, a mezi závazným stanoviskem a dalším závazným stanoviskem při vydávání na sebe navazujících individuálních správních aktů (umístění stavby, stavební povolení, kolaudační souhlas) – nikoli mezi stanoviskem k návrhu územního plánu a závazným stanoviskem k vydání územního rozhodnutí.

Z toho, že se dotčený orgán při projednávání územního plánu nijak nebránil tomu, aby žalobcův pozemek sloužil pro rekreační zástavbu, však přece jen lze nepřímou usuzovat na jeho postoj a na skutkové okolnosti, z nichž vycházel. V době projednávání územního plánu už na okolních pozemcích přiléhajících k lesu stály řadu let rekreační chaty (ty nejbližší ve vzdálenosti 6 a 10 metrů od okraje lesa); již v té době také bylo možné odhadnout, že stromy v lese budou mít ve stáří sta let výšku 25 metrů. Podle všeho však chaty nijak nebránily řádnému hospodaření v lesích a nenarušovaly kořenový systém stromů; kdyby tomu tak bylo, lze se důvodně domnívat, že orgán státní správy lesů by právě s ohledem na zásadu prevence nepřipustil, aby žalobcův pozemek byl určen k rekreační zástavbě.

Poukaz dotčeného správního orgánu na to, že v době projednávání návrhu územního plánu nebylo ještě jasné, jak bude konkrétní stavba na žalobcově pozemku vypadat a v jaké vzdálenosti od lesa bude umístěna, považuje soud za poněkud alibistický. Zásadním argumentem, který vedl dotčený orgán k vydání nesouhlasného závazného stanoviska, byla skutečnost, že umísťovaná stavba se nachází v menší vzdálenosti od lesa, než jaká by odpovídala výšce stromů při stoletém stáří. Dokonce u dotčeného orgánu v prvním stupně šlo o argument jediný; odvolací dotčený orgán věnoval této otázce převážnou část odůvodnění svého závazného stanoviska, na několika řádcích se pak krátce zmínil i o tom, že pouhý pětimetrový odstup stavby by mohl narušit kořenový systém stromů a vláhový režim, nicméně i pro něj bylo zásadní, že stavba je plánována ve vzdálenosti méně než 25 metrů od okraje lesa. V řízení nebylo zpochybněno žalobcovo tvrzení, podle nějž má jeho pozemek v nejširším místě 19 metrů; rozměr pozemku byl přitom zřejmý již při projednávání návrhu územního plánu. Podle soudu tedy orgán státní správy lesů měl a mohl již ve fázi projednávání územního plánu dospět k závěru, že na pozemku nebude možná žádná výstavba, protože výška stromů ve stáří sta let přesáhne nejdelší rozměr pozemku. Argumentovat tím, že v roce 1998 nebyly známy konkrétní parametry stavby, je tedy nepřipadné, protože při požadovaném minimálním odstupu 25 metrů by na žalobcově pozemku nemohla být umístěna žádná stavba.

Odvolací dotčený orgán sám připustil – v reakci na tvrzení, že sousední chaty na pozemcích stojí dlouhodobě a lesu neškodí – že přírodní poměry v místě se od doby výstavby sousedních chat nezměnily, změnily se však právní předpisy, a sice lesní zákon, stavební zákon a správní řád, což je „*možné ověřit ve Sbírce zákonů*“. Tento argument však není nijak zdůvodněn; zejména není zřejmé, proč by pro rozhodnutí v žalobcově věci měla mít význam změna stavebního zákona a správního řádu, protože při vydávání závazného stanoviska nebyly tyto předpisy v podstatě užity. Ze správního řádu citoval odvolací dotčený orgán některé zásady správního řízení, především § 2 odst. 4 správního řádu, z nějž podle něj vyplývá zásada legitimního očekávání. Dotčené orgány v prvním i druhém stupni se v souladu s touto zásadou snaží postupovat tak, aby obdobné případy byly posuzovány jednotně v celém jejich obvodu. Toto tvrzení však bylo zpochybněno příklady několika závazných stanovisek, která žalobce předložil v řízení před soudem a která vypovídají o rozhodovací praxi dotčených orgánů prvního stupně v obvodu Středočeského kraje. V předložených závazných stanoviscích byl vždy vysloven souhlas s umístěním stavby na pozemcích sousedících s lesními pozemky; žalovaný se v řízení před soudem nevyjádřil k tomu, nakolik jsou zde posuzované skutkové situace srovnatelné se žalobcovou situací. Soud však, i bez znalosti správních spisů v oněch věcech, konstatuje, že v jednom případě (závazné stanovisko Městského úřadu Černošice ze dne 31. května 2006) šlo o stavbu ve vzdálenosti deseti metrů od hranice lesního pozemku; výška ani stáří lesního porostu tu nebyly uvedeny, se stavbou byl ale vysloven souhlas „*s ohledem na zachování kontinuity rozhodování*“. Ve druhém případě (závazné stanovisko téhož orgánu ze dne 17. července 2006) nebyly výška ani stáří porostu rovněž uvedeny a nebyl ani vysloven důvod souhlasu.

O případných změnách v úpravě stavebního práva se dotčené orgány nezmínily ani okrajově. Pozornost věnovaly zejména ustanovením lesního zákona, a to § 14 odst. 2 a § 22; tato ustanovení se však oproti obdobným ustanovením v minulosti podstatně nezměnila. Podle výše citovaného § 14 odst. 2 lesního zákona platí, že dotýká-li se řízení zájmů chráněných tímto zákonem, rozhodne stavební úřad jen se souhlasem příslušného orgánu státní správy lesů; tohoto souhlasu je třeba i k dotčení pozemků do vzdálenosti 50 m od okraje lesa. Podle § 19 odst. 2 zákona č. 96/1977 Sb., o hospodaření v lesích a státní správě lesního hospodářství, který byl zrušen lesním zákonem, platilo, že vydání rozhodnutí o umístění stavby a o využití území ve vzdálenosti do 50 m od kraje lesních pozemků vyžaduje souhlas orgánu státní správy lesního hospodářství; obě ustanovení jsou tedy prakticky stejná. Stejně tak podle § 22 odst. 1 lesního zákona jsou vlastníci nemovitostí nebo investoři staveb a zařízení povinni provést na svůj náklad nezbytně nutná opatření, kterými jsou nebo budou jejich pozemky, stavby a zařízení zabezpečeny před škodami způsobenými zejména sesuvem půdy, padáním kamenů, pádem stromů nebo jejich částí, přesahem větví a kořenů, zastíněním a lavinami z pozemků určených k plnění funkcí lesa; tato opatření jsou oprávněni provést i na pozemcích určených k plnění funkcí lesa. Před účinností lesního zákona upravoval tuto problematiku zákon č. 61/1977 Sb., o lesích, podle jehož § 20 odst. 1 jsou investoři směrových, liniových a jiných staveb a zařízení povinni na lesních pozemcích dotčených výstavbou provést opatření, kterými stavby a zařízení zabezpečí před škodami, jež by mohly být způsobeny sesouváním půdy, padáním kamenů, pádem stromů, lavinami apod. z těchto pozemků. Ani zde soud nespatřuje podstatné rozdíly mezi starou a novou právní úpravou, kterými by bylo možné zdůvodnit odlišnost náhledu na právní postavení vlastníků chat sousedících se žalobcovým pozemkem a na právní postavení žalobce samotného.

Soud má tedy za to, že správní orgány rozhodovaly bez dostatečné znalosti skutkového stavu; zejména nevzaly v potaz to, že ačkoli na sousedních pozemcích stojí chaty již desítky let (ve vzdálenosti jen o jeden metr, resp. čtyři metry dále než zamýšlená žalobcova chata), nebylo plnění funkcí lesa na přiléhajících lesních pozemcích nijak ohroženo a nebylo dosud nutné (minimálně ze spisu to není patrné a správní orgány tím ani neargumentovaly), aby sousední vlastníci prováděli opatření podle § 22 lesního zákona. Soud nesouhlasí s tím – jak to uvedl žalovaný při jednání – že dotčené orgány posuzovaly individuálně žalobcův záměr a hodnotily konkrétní parametry zamýšlené stavby: ze závazných stanovisek vydaných v obou stupních to neplyne. Žalobce zdůraznil, že zamýšlená chata je nepodsklepená a má pouze elektrické topení, kdežto u sousedících chat nebyly tyto aspekty při jejich umísťování ani zvažovány; k tomu se však dotčené správní orgány nijak nevyjádřily. Je pravda, že dotčené správní orgány v obou stupních se zmínily o tom, že chata je od lesa vzdálena pouhých 5 metrů, a její základy by tedy mohly ohrozit kořenový systém stromů. Jednak však soud považuje tento argument pouze za doplňkový, protože hlavním důvodem nesouhlasu byla žalobcova snaha umístit stavbu kamkoli do vzdálenosti kratší než 28 metrů od lesa. Zadruhé i tuto svou obavu měly dotčené správní orgány vážit s ohledem na sousední chaty, které od lesa neleží o tolik dál. Konečně je tento argument oslaben i tím, že k výstavbě oplocení ve vzdálenosti pouhého 0,5 metru od hranice lesa dostal žalobce již dříve od orgánu státní správy lesů souhlasné závazné stanovisko.

Důvodná naopak není námitka, podle níž žalobce nebyl seznámen s podklady, z nichž dotčený orgán vycházel při formulaci závazného stanoviska. Povinnost seznamovat účastníka s podklady má správní orgán, který vede správní řízení, a to pouze ve vztahu k podkladům, z nichž sám vyvozuje své závěry. Dotčené orgány, které vydávají závazná stanoviska, však správní řízení nevedou (proto ani výsledek jejich činnosti není správním rozhodnutím), a správní orgán, který vydává rozhodnutí ve věci (zde rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost o

umístění stavby), zase pracuje pouze s výsledkem činnosti dotčeného orgánu a nemá k dispozici podklady, z nichž dotčený orgán případně vycházel.

Soud tedy napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s., neboť při přezkumu podle § 75 odst. 2 s. ř. s. shledal nezákonnost podkladového aktu – závazného stanoviska dotčeného orgánu státní správy lesů. Právním názorem soudu bude v novém řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) nejen žalovaný, ale také dotčený orgán, který bude při opětovném přezkoumávání závazného stanoviska v odvolacím řízení dbát na to, aby byl ve věci řádně zjištěn skutkový stav – tedy aby byly zhodnoceny konkrétní poměry žalobcova pozemku a sousedícího lesního pozemku a aby bylo přihlédnuto k dosavadnímu mnohaletému nerušenému užívání sousedních pozemků, na nichž také stojí rekreační chaty.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, a žalovaný je tak povinen zaplatit mu náklady řízení o žalobě, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku (2000 Kč) a z odměny advokáta za čtyři úkony právní služby – převzetí zastoupení a dvě podání k soudu (3 x 2100 Kč) podle § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif) a přechodného ustanovení čl. II vyhlášky č. 486/2012 Sb., a dále účast na jednání před soudem (3100 Kč) podle § 11 odst. 1 písm. g), § 7, § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu včetně náhrady hotových výdajů (4 x 300 Kč) podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Žalobcův advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, a odměna se tak zvyšuje o částku 2226 Kč odpovídající dani, kterou je tento zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů. Celkem tedy žalobci náleží (2000 + 10 600 + 2226 =) 14 826 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková